

Nr 503

Av herr **Eriksson** i Bäckmora m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 67, med förslag till förordning om särskilda investeringsfonder för förlorade inventarier och lager-tillgångar, m. m.

De provisoriska bestämmelserna om särskild investeringsfond för ersättande av avyttrat fartyg har varit av stort värde för såväl rederi- som fiskenäringen. Genom de s. k. fartygsfonderna har möjligheter öppnats till uppskjutande av beskattningen av eventuell försäljningsvinst till dess nytt fartyg och därmed nytt avskrivningsunderlag kunnat anskaffas. Behovet av sådana investeringsfonder är alltjämt starkt. Förslaget i propositionen nr 67 om permanenta bestämmelser i detta syfte synes oss därför väl motiverat.

Enligt de nuvarande bestämmelserna skall fartygsfonder tagas i anspråk inom sex år. Om så icke sker, skall de avsätta medlen tillsammans med räntetillägg upptagas såsom skattepliktig inkomst. I propositionen föreslås, att giltighetstiden för fartygsfond skall begränsas till tre år. Visar skattskyldig, att svårigheter föreligger att taga medlen i anspråk för anskaffande av nytt fartyg under treårsperioden, skall riksskattenämnden kunna förlänga tiden, dock längst t. o. m. det beskattningsår, för vilket taxering sker under sjätte taxeringsåret efter det, då avdrag för avsättningen ägt rum. Med de långa leveranstider, som ofta förekommer i fråga om nybeställda fartyg, måste det förutsättas, att möjligheterna att genom dispens få förlängd giltighetstid för fartygsfond måste tagas i anspråk i så stort antal fall, att det administrativa förfarandet blir mindre tillfredsställande. Den nu gällande sexårsfristen för fartygsfonderna synes oss därför böra bibehållas.

I punkt 1 av anvisningarna till 28 § kommunalskattelagen samt punkt 3 d av anvisningarna till 29 § samma lag stadgas, att om annan skattskyldig än aktiebolag, ekonomisk förening, ömsesidigt försäkringsbolag eller sparbank avyttrar fartyg skall — om den skattskyldige tillämpat planelig avskrivning — endast återvunna värdeminskningensavdrag beskattas som intäkt av rörelse, medan köpeskillingen i övrigt skall upptagas som intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet, i den mån enligt 35 § kommunalskattelagen förutsättningarna för skattepliktig realisationsvinst föreligger. I propositionen föreslås, att dessa bestämmelser skall upphävas.

Ifrågavarande bestämmelser innebär, att sedan ett fartyg innehafts minst fem år, blir ett s. k. överpris vid försäljningen icke beskattat. Detta har varit av stor betydelse för fisket och rationaliseringen av detsamma. Det svenska yrkesfisket utgör ju icke en rederirörelse med kontinuerlig anskaffning av fartyg. Yrkesfiskarna slår sig i regel samman i fiskelag, som

anskaffar det för näringens bedrivande nödvändiga fiskefartyget jämte utrustning. I de fall ett fiskelag vid försäljning av sin båt efter mer än fem år erhåller ett högre pris än vad båten kostade i inköp, är det högre beloppet i huvudsak betingat av den penningvärdeförsämring, som under tiden ägt rum. En motsvarande prishöjning har ju samtidigt inträffat på det nya fartyg, som anskaffas i stället för det försålda.

Även när fiskaren på grund av ålder eller sjukdom måste lämna yrket, synes oss ett s. k. överpris vid fartygets försäljning icke representera någon reell vinst utan i huvudsak endast ett av penningvärdeförsämringen nominellt höjt värde på det kapital han nedlagt i fartyget. En beskattning av detta nominella övervärde skulle medföra en reell minskning av de spar-kapital, som fiskaren räknat med att kunna ta i anspråk vid sjukdom eller då åldern hindrar hans fortsatta yrkesutövande.

Det skulle enligt vår mening medföra olyckliga konsekvenser för fisket, om ifrågavarande bestämmelser i kommunalskattelagen upphäves. En önskvärd rationalisering inom fisket skulle därigenom motverkas. Vi föreslår därför, att bestämmelserna i punkt 1 av anvisningarna till 28 § kommunalskattelagen samt punkt 3 d av anvisningarna till 29 § samma lag skall äga fortsatt giltighet.

Med stöd av vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen vid behandling av propositionen nr 67 måtte besluta

dels att förordningen om särskild investeringsfond för avyttrat fartyg 6 § må få följande lydelse:

”Ha till — — — beloppet taxeras.

Ha till investeringsfond avsatta medel icke tagits i anspråk eller endast delvis tagits i anspråk senast under det beskattningsår, för vilket taxering sker under sjätte taxeringsåret efter det, då avdrag för avsättningen ägt rum, skola å investeringsfonden kvarstående medel upptagas såsom skattepliktig intäkt av rörelse för nämnda beskattningsår. Till avsatta medel, som återförs till beskattning, skall läggas ränta, beräknad enligt i föregående stycke angivna grunder.”;

dels att nuvarande bestämmelser i punkt 1 av anvisningarna till 28 § kommunalskattelagen samt i punkt 3 d av anvisningarna till 29 § samma lag må äga fortsatt giltighet.

Stockholm den 1 april 1959

John Eriksson
i Bäckmora

Thorbjörn Fällidin

Harald Larsson
i Hedenäset

Jan-Ivan Nilsson
i Tvärålund

Fritz Börjesson